

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

06 mai 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Nicolae Gordilă,
Judecători Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

examinînd, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procuror împotriva sentinței Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 01 iulie 2014 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 decembrie 2014, în privința inculpatului

*Caic Ivan Nicolai, născut la
09 februarie 1983, originar și locuitor al mun. Chișinău, str.
Piața Unirii Principatelor 1, ap. 268, cetățean al R.
Moldova, fără antecedente penale;*

*în instanța de fond:
în instanța de apel:
în instanța de recurs*

*Termenul de examinare a cauzei
14 aprilie – 01 iulie 2014,
18 august – 11 decembrie 2014,
31 martie – 06 mai 2015;*

CONSTATĂ :

1. Prin sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 01 iulie 2014, cauza fiind judecată conform prescripțiilor din art. 364/1 Cod de procedură penală, Caic Ivan a fost condamnat în baza art. 264/1 alin. (4) Cod penal, la amendă în mărime de 600 unități convenționale, ce constituie 12.000 lei.

2. Instanța de fond a constatat că la 19 octombrie 2013, aproximativ ora 00:30, Caic Ivan, aflîndu-se în stare de ebrietate provocată de stupefiante, fiind anterior privat de dreptul de a conduce unități de transport, conducea automobilul de model „Dacia Logan”, n/î C OX 332 și a fost stopat de către colaboratorii de poliție pe bd. Ștefan cel Mare nr. 198, mun. Chișinău și condus la sediul Instituției Medico-Sanitare Publice Dispensarul Republican de Narcologie pentru confirmarea și aprecierea gradului stării de ebrietate.

Conform procesului-verbal al examinării medicale de constatare a stării de ebrietate și naturii ei, nr. 7097, din 19.10.2013, la Caic Ivan a fost constatată starea de ebrietate provocată de stupefiante.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut integral vinovăția și a solicitat instanței de judecată examinarea cauzei penale pe baza probelor administrate în faza de

urmărire penală, pe care le cunoaște și asupra cărora nu are obiecții.

Astfel, instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 264/1 alin. (4) Cod penal, ca conducerea mijlocului de transport în stare de ebrietate provocată de stupefiante, fiind persoană privată de dreptul de a conduce mijloace de transport.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, că inculpatul a recunoscut integral vina și a regretat cele comise, că circumstanțe agravante nu au fost stabilite, concluzionând că corectarea și reeducarea lui este posibilă prin stabilirea unei pedepse sub formă de amendă.

3. Procurorul a declarat apel, solicitând casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 264/1 alin. (4) Cod penal la 8 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Apelantul a invocat că se atestă o creștere tot mai mare a infracțiunilor ce țin de conducerea mijlocului de transport în stare de ebrietate, că instanța nu a ținut cont de scopul pedepsei care primordial trebuie să restabilească echitatea socială și să prevină săvârșirea de noi infracțiuni atât din partea condamnatului cât și a altor persoane.

Pedeapsa cu amendă va duce la încurajarea pe viitor a comiterii infracțiunilor similare și de către alte persoane.

Inculpatul anterior a fost judecat pentru comiterea infracțiunii similare, prevăzute de art. 264/1 alin. (3) Cod penal, astfel scopul educativ și preventiv al pedepsei aplicate în privința lui nu poate fi atins decât prin aplicarea pedepsei reale, mai ales că în prezent se comit cu o frecvență sporită infracțiuni similare ce majorează gradul prejudiciabil al acestora precum și rezonanța socială.

Nu este rațional ca inculpatul să nu execute pedeapsa cu închisoarea prevăzută de lege.

Pedeapsa stabilită inculpatului este prea blândă, contrară prevederilor art. 61 Cod penal, nu-și va atinge scopul de corectare a condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui cât și din partea altor persoane.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 decembrie 2014, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a reținut că la stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 75 Cod penal, de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuază răspunderea penală, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării inculpatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Totodată, instanța a ținut cont că infracțiunea săvârșită este una ușoară, că inculpatul a recunoscut vinovăția și s-a căit sincer, că circumstanțe agravante nu au fost stabilite.

Instanța de fond corect a concluzionat că corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă cu aplicarea sancțiunii amenzii prevăzute de sancțiunea art. 264/1 alin. (4) Cod penal, în coroborare cu art. 364/1 alin. (8) CPP.

5. Procurorul a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea acestei decizii și dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel, în alt complet de judecată.

Recurentul a indicat că opinia publică incriminează iresponsabilitatea conducătorilor auto. Aceștia nu sesizează nici sub o formă gravitatea acțiunilor lor, folosind conștient și direct mijloacele cu izvor de pericol sporit, la exploatarea cărora este obligatorie respectarea necondiționată și strictă a regulilor ce asigură securitatea funcționării lor, precum sunt Regulamentul circulației rutiere.

Pedeapsa aplicată inculpatului este prea blândă, datorită pericolului social sporit al

infracțiunii comise de către inculpat, dat fiind faptul că în ultima perioadă de timp, se atestă o creștere tot mai mare a infracțiunilor ce țin de conducerea mijlocului de transport în stare de ebrietate, însă instanța nu a ținut cont de scopul pedepsei care primordial trebuie să restabilească echitatea socială și să prevină săvârșirea de noi infracțiuni atât din partea condamnatului cât și a altor persoane. Pedepsa cu amendă va duce la încurajarea pe viitor a comiterii infracțiunilor similare și de către alte persoane.

Totodată, Caic Ivan anterior a fost judecat pentru comiterea infracțiunii similare, prevăzute de art. 264/1 alin. (3) Cod penal, iar concluziile necesare nu le-a făcut comițând din nou o infracțiune cu intenție de același gen, astfel scopul educativ și preventiv al pedepsei aplicate în privința lui nu poate fi atins decât prin aplicarea unei pedepse reale, mai ales că în prezent se comit cu o frecvență sporită infracțiuni similare ce majorează gradul prejudiciabil al acestora precum și rezonanța socială.

Nu este rațional ca inculpatul să nu execute pedeapsa cu închisoarea prevăzută de lege și solicitată de acuzare.

Pedeapsa stabilită este contrară prevederilor art. 75 Cod penal, este una neechitabilă în raport cu fapta comisă, persoana și comportamentul inculpatului în timpul și după comiterea infracțiunii, conștientizarea consecințelor și lipsa căinței sincere.

Numărul îngrijorător de mare al accidentelor reflectă o problema majoră legată de reprezentările, percepția și poziționarea conducătorilor auto față de risc.

În drept, recursul este întemeiat pe art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs doar verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și cu privire la argumentele invocate în recursul procurorului (*pct. 5 din decizie*), în care nici nu se conțin referiri la erori de drept concret definite, se atestă că în rechizitoriu este menționat că circumstanțe agravante pe caz nu sunt, iar împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. **2** și **4** din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel corect au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind pedeapsa aplicată inculpatului în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, ținând cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal și art. 364/1 alin. (8) Cod de procedură penală, conform cărora persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează sau agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o

pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu amendă.

Deci pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale.

Mai mult, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5 din prezenta decizie, este întemeiat pe critica modului în care instanța de apel a apreciat circumstanțele cauzei în latura pedepsei (pct. 5 din decizie).

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în latura pedepsei în alt sens decât cel pe care îl propune procurorul este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar la fel este lipsită de orice temei legal.

Circumstanțele enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că instanțele au aplicat o pedeapsă inculpatului individualizată conform prevederilor legale și că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Astfel, odată ce recursul de pe rol este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procuror împotriva sentinței Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău din 01 iulie 2014 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 decembrie 2014, în privința inculpatului Caic Ivan Nicolai, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 03 iunie 2015.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco